

мантика и включването ѝ, задвижването ѝ в трайни семантични редове.

Обобщенията дотук могат да променят и виждането за късното стихотворение „Родина“. Новият художествен подстъп към *Родината* – не изобразително-пластичен, а експресивно-сугестивен – би могъл да се възприеме не непременно като внезапно преломяване на стари (неактуални вече) художествени похвати в неподозирано нови. Действително, темата *Родина* изглежда изоставена у Яворов за дълъг период време (от 1901 до 1909 г.). Книгата „Безсъници“, както стана вече дума, с характерните си безродови и безродни, универсализирани топоси се превръща в най-красноречивото свидетелство за отказа на поета да си навлича „оковите“ на патриотичната проблематика. Навярно афишираното значещо прекъсване в дискурса *Родина* създава усещане, че подновеното осмисляне на значимата проблематика неизбежно ще размести художествените ѝ акценти, че ще доведе до освобождаване от предишните фигуративни обременености. Удивителното обаче е, че яркият поврат в „Родина“ не е породен от тоталната смяна на светоотношението, а от радикалната преобърнатост на деиктичната опозиция *там – тук*, от променената посока в движението на нейната семантика. Лирическият герой решително отказва да мисли, да си въобразява, бленува, конструира *Родината* чрез географски и исторически маркери. Реторичната структура на творбата силно напомня градационната реторика в „Песен на песента ми“. Поради това основателно можем да я определим и като парадигматична структура. Изброждайки грубата материална вещественост на родното (въсщност на ничието!) пространство, изпълвайки се с негативизъм от откритието, че тази *там*-пространственост, подобно на *песента-блудница*, разкрива единствено манипулативни, мними стойности, т.е. може да е владяна, обитавана и сакрализирана от всекиго, лирическият Аз достига прозрението за ефимерността и неспособността на този пространствен образ да означава.